

[Sigsgaard.]

uheldigt tilfælde, det bør ingen trøste sig med, det ligner næsten en lovbunden reaktion.

Til sidst: man skal huske, at når alt det, der nu foregår, er ovre, når Niels Frølich antagelig er frifundet, når redaktørerne ved Politisk Revy, Vietnam-Solidaritet og Information antagelig er frifundet, står det stadig tilbage, at vi, mange af os, bliver aflyttet, når vi bruger vores telefon. Mange danske borgere bliver fortsat registreret, uden at der er nogen egentlig kontrol, som forberedelse til arrestationer i en given situation. Hele det system vil eksistere i hvert fald lige så længe, Danmark er medlem af NATO. Det er trist, hvis kun små og svage grupper vil kæmpe imod det. Det er trist, hvis det store flertal bare stiltiende accepterer de overgreb, der finder sted.

Hanne Reintoft: Jeg tror som hr. Poul Dam, at det er på tide at se lidt principielt på mange af de spørgsmål, der i de sidste år har rejst sig herhjemme. Utryghed og angst for statsapparatet og dette statsapparats sanktioner er noget, der dukker op, når et demokrati er truet, og denne utryghed er faktisk til stede i dag, som den har været det før, når demokratiet har været i fare. Den regering og det militær, der skaber utrygheden, gør samtidig en meget farlig ting imod et samfund, fordi man netop ved at indskrænke et folks frihed og fred til selvstændig tænkning og mening skaber den opposition og den vrede mod statsapparatet og foragt for dets folkevalgte organ, som de regerende netop frygter.

Vi kan desværre ikke, som statsministeren gør, berolige os med, at det danske demokrati altid har hvilet på sikker grund. I 1941 begik det danske folketing grundlovsbrud. Det kunne altså ske. Hans Kirk skrev fra den interneringslejr oprettet af den danske stat, hvor han efter dette grundlovsbrud blev holdt fanget, til en af sine gamle ungdomsvenner, Hartvig Frisch: „Det gør ondt at få de demokratiske mælketænder trukket ud, men ud kom de“.

Vi i min generation har ikke følt den smerte. Vi er opvokset i den bitre viden, at man ikke kunne have tillid til det borgerlige demokrati. Vi har set det solgt fra vores tidligste ungdom. Vi er NATO-

generationen, der har set vores land bundet til en politisk og militær pagt, der nu i 20 år altid har været parat til med vold og magt at suspendere demokratiet, hvis det gik bestemte lederes interesser imod. Vi ved, at NATO var indblandet i kuppet i Grækenland. Vi ved, der står NATO-planer bag, når det i går i radioavisen kunne meddeles, at der var mulighed for et højrekup i Italien. Vi ved, der ligger planer for andre europæiske lande, ikke mindst for Danmark og Norge, hvis vi ikke vil makke ret.

Når vi ser på den danske regerings panikagtige og måske lidt fjollede handlinger i de sidste uger, når vi ved, at landets ledelse tidligere har måttet stå skoleret over for USA, da man tvunget af den folkelige opinion var nødt til at sige ja til, at Russell-tribunalet kunne opretholdes her, så ved vi også, at vi allerede er underlagt et grundigt pres og grundig indblanding udefra. Men jeg tror, at man i regeringskredse ved betydelig mere, end vi andre ved, om, hvilke farer der truer os, og måske er truslen nærmere på, end de fleste aner.

Det indtryk kunne man få af et interview med justitsministeren i Politiken den 27. juli i år. Jeg mener, at justitsministeren skylder befolkningen en forklaring på de faldne udtalelser, og jeg vil bede ministeren give en sådan forklaring nu. Jeg vil gerne citere de udtalelser, jeg taler om. Politikens interviewer sagde:

„Kan de fascistiske tilstande, mange taler om, opstå?“

Ministeren svarede:

„Det kan vi alle frygte. Hvis man fra begge sider stadig bliver hårdere og hårdere, så tror jeg, man kan komme i tilstande som i Tyskland før Hitler.“

Og interviewerens spurgte igen:

„Tror ministeren ligefrem, der står en dansk Hitler parat?“

Hertil svarede ministeren:

„Diktaturer kan opstå hvor som helst, diktatorer er ingen vittighed. Det er med stor bekymring, jeg ser denne udvikling.“

Jeg kan nok blive enig med ministeren om, at diktatorer ikke er nogen vittighed, og som sagt ved vi alle, at der også for Danmark er planer om et NATO-kup. Men er ministerens udtalelser udtryk for angst